

Никад не заборави Катарина Ђорђевић 9 разред Април 2016

Има један мали, плави цвайт, који се зове незаборавак.
Овај цвайт је толико нежан по природи да те подсећа на неколико ствари сваки пут када га видиш, али најважније - подсети те да се сећаш.

Подсети те да сам човек. То значи да још могу да научим, о друштву будиша, да пребројам особине у себи и друштву по којима смо слични и по којима смо различити. Да се тога сећам и када се на некој набућити или када ми је тешко да их разумем. Ако примају други језик или су из друге културе, сви смо ^{то} даље буди.

Подсети те на то да ивек треба да живимо свесни себе и онога око нас. Живети у моменту је како неке српозосрије по представљају. Тешко је живети свесним сваког момента док око нас прате електронске поштом, пруге аутомобиле, пуцају екранизије. Али не треба да заборавимо лепоћу реке Саве, белу зидина Београда, дубоке шуме, плаћког звона опшених песме, нежне рике поје маме. Кад би смо у једном моменту свих нас седели пилујарди буди усели да будемо свесни тог истог момента, нашим да смо заједнички језик и решили многе проблеме.

Подсети те да сам рођена у Јужној Африци или моја срце, као моја породица и прошлост је из Србије. То знам због тога што никад не могу да заборавим када сам из авијона видела тој родни град Београд, ^{сећање} ~~када~~ слободу када осодим по цркви, и из деветке видела зелене обронке Афричке Горе. Кад се тога сећам онда не могу да заборавим да моји корени су израили из незаборавне битке на Косовом пољу. Ништа да небујем поруку тих давних дана о храбрости, најрајности и поносу онога ко сто и што смо. То иста храброст и понос нас везује са нашим великанима ^{та} тебу Кита, Светим Савом, Вук Караџић и Николом Теслом.

Незаборавак... Он ти каже никад не заборави. Као што се ја сећам прича, учетка и осећања, ја нећу заборавити да постојем следећој генерацији да она не заборави.